

Trikolore op de scheidegg wetterhorn noordwand

8 – 2003

Tekst: Niels van Veen

De zomer van 2003 verbrak alle weerrecords, nooit eerder was het zo lang mooi weer in de Alpen, waarbij zelfs geen sneeuw meer in de Eiger Noordwand te vinden was. Voor Niels en Maikel de zomer om lange rotsroutes te klimmen zoals de route “Chant du Cygne” op de Eiger. Eenmaal boven gekomen genoten we na van het mooie uitzicht op de westpijler van de Scheidegg Wetterhorn, die we twee jaar eerder beklommen. Dat uitzicht op deze grote wand smaakte naar meer en kauwend op ons laatste reepje besloten we dat we terug wilden naar deze ruige berg, maar dan naar de noordwand.

De route blinkt niet uit in solide rots maar tussen de rotsbanden met losse rots was wel degelijk prachtige kalk te vinden. De directe noordwand route van Niedermann was volgens Maikel een “bewaarroute” die je een keer in een weekend kon klimmen of met je vriendin en daarom bleef de Trikolora over. In onze schweizer alpengidsje stond de 1200 m lange route als het ware met een liniaal door de wand omhooggetrokken, op de 7a+ passage na waar de route even naar rechts afboog. Het enige zorgpunt over de route was een artificieel stuk in tweede sleutelpassage van de route omdat we geen brede haken hadden. Daarom besloten we enkele brede tentharingen met haakse slijper in te korten en te voorzien van een touwtje. We waren in de naïeve veronderstelling dat we met deze rommel de artificiële lengten wel door zouden komen. Door het mooie weer zou een bivakzak of donsjas volgens onze optimistische mening ook niet nodig zijn, een keuze waar we later rillend spijt van zouden krijgen.

De voet van de wand begint bij de col van de Grosse Scheidegg (1962 m). Deze col is verboden gebied voor normaal verkeer, maar wij vonden onze onderneming van voldoende respectabel niveau om vrijstelling te krijgen voor het vrij heldere inrijverbod. Een briefje onder de voorruit met de uitleg waarom we het inrijverbod eenvoudigweg niet konden respecteren zou volgens Maikel voldoende zijn om een Zwitserse boete te voorkomen en dus reden we in de donkere nacht de Grosse Scheidegg omhoog en liepen vanaf daar naar de voet van de wand.

De route kent volgens de topo meer dan 50 touwlengtes, maar een groot deel loopt vooral onderin de wand over terrasjes en eenvoudiger terrein, waardoor we pas bij de eerste 6° graads lengte aan het touw hoefden. De route is over het algemeen zeer spaarzaam behaakt, alleen bij de eerste sleutelpassage zijn meerdere boorhaken in een afbuigende lijn dicht op elkaar geplaatst. Maikel wist deze lengte vrij voor te klimmen, Niels was vooral blij dat hij de twee rugzakken de touwlengte door kreeg getrokken.

Na 31 touwlengten maakten we een bivak op een mooi bivakplateau, direct onder de tweede sleutellengte die over een gladde verticale plaat liep. Al vrij snel kwamen we tot de conclusie dat de niet al te solide mephaken in ieder geval wel dicht bij elkaar zaten waardoor een vrije beklimming niet vereist was. Na een ijsskoude nacht maakten we dankbaar gebruik van deze haken om ons opnieuw warm te sjoeren en gelijk de lastige passage door te komen.

Twee lengtes verder werd Niels geconfronteerd met een slecht af te zekeren soort flake-schoorsteen. Soms zijn er momenten dat het fijn is als je een beroep kunt doen op de mentale fitheid van je klimpartner, dit was zo'n moment.

Bij de 43^e touwlengte realiseerde Niels zich dat hij nog steeds een tentharing met een touwtje aan zijn gordel had hangen. Een lastig stukje van een 5^e graads lengte leek een mooi moment om de tentharing aan de rots toe te vertrouwen en de route te verrijken met een mooi aandenken aan onze improvisatie. De hamer maakte geen steeds hoger zingende toon, de haring draaide vervaarlijk heen en weer bij belasting en de spleet leek steeds breder te worden. Na twee tellen viel het kwartje dat het beter was de tentharing te laten en gewoon door te klimmen door een passage die bij nader inzien helemaal niet lastig bleek te zijn. Dat gold niet voor de volgende 6^e graads lengte, die bestond uit 15 m plaatklimmen en daarna 30 m los op elkaar liggende stukjes rots. Na 15 m sloeg Niels een haak om vervolgens de volgende 30 m uiterst losse rots voorzichtig omhoog te klimmen zonder verdere tussenzekering.

Gefeliciteerd zei Maikel, toen hij boven kwam: 'je hebt de sleutellengte gedaan. De volgende lengtes ging Maikel voorop en onderaan de 47^e touwlengte had Maikel een stand met twee slecht geplaatste camelots. Met knikkende knieën keek ik naar de volgende 6c lengte waarvan het niet zeker was of er snel een tussenzekering kon komen. Opnieuw ging Maikel voorop en na 5 m kwam de verlossende boodschap dat hij een goede nut geplaatst had. Bij het afbreken van de standplaats kwam ik erachter dat beide camelots een klein stukje verder ideaal geplaatst konden worden. De vermoeidheid en watergebrek begon ons beide parten te spelen.

Na nog een lastige lengte waren we vrijwel boven, waarna de lastige afdaling via de Gutzgletscher en de Glecksteinhütte terug naar Grindelwald liep. Om vervolgens nog doodmoe terug omhoog te lopen naar de Grosse Scheidegg. Om 11 uur in de avond waren we terug bij de fiat panda, waar tot onze grote frustratie een bon onder de ruit was geplakt. We pakten de tassen in, verscheurden de bon ter plekke en reden tevreden naar huis terwijl er onweer in de bergen opstak. Van deze boete hebben we nooit meer iets vernomen, misschien omdat de huttenwaard van het Berghotel Grosse Scheidegg ook vond dat klimmers voor dergelijke routes de regels aan hun laars mogen lappen.